ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 2004 *

Στην υπόθεση Τ-270/02,

MLP Finanzdienstleistungen AG, με έδρα τη Χαϊδελβέργη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον W. Göpfert, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενο από τον G. Schneider,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 26ης Ιουνίου 2002 (υπόθεση R 206/2002-3), με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος bestpartner,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, A. W. H. Meij και N. J. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Αυγούστου 2002,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Δεκεμβρίου 2002,

έχοντας υπόψη την απόφαση περί λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας της 16ης Δεκεμβρίου 2003,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Φεβρουαρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 20 Ιουνίου 2001, η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ενώπιον του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (στο εξής: Γραφείο), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί.

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο bestpartner.

3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 36, 38 και 42 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών ενόψει καταχωρίσεως των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν, κατόπιν διορθώσεως, στην ακόλουθη περιγραφή:

— «Ασφάλειες, παροχή συμβουλών σε θέματα ασφαλειών, πρακτόρευση ασφαλειών· οικονομικές υπηρεσίες, παροχή συμβουλών σε οικονομικά θέματα, παροχή συμβουλών σε θέματα αποταμίευσης και χρηματικών επενδύσεων, παροχή συμβουλών σε θέματα επενδύσεων· οικονομικές αναλύσεις, μεσιτεία σε επενδυτικές δραστηριότητες, ιδιαίτερα σε επενδύσεις κεφαλαίων· επενδύσεις κεφαλαίου· διαχείριση περιουσίας για τρίτους· παροχή συμβουλών σε θέματα ακινήτων, σχέδια σε θέματα ακίνητης περιουσίας για τρίτους», που εμπίπτουν στην κλάση 36·

— «Υπηρεσίες Διαδικτύου, συγκεκριμένα διάθεση, επεξεργασία και παροχή πληροφοριών μέσω Διαδικτύου», που εμπίπτουν στην κλάση 38·

— «Επεξεργασία δεδομένων για τρίτους· ανάπτυξη, δημιουργία, βελτίωση και χρονική αναπροσαρμογή προγραμμάτων επεξεργασίας δεδομένων και κειμένου, καθώς και ελέγχου διεργασιών· παροχή τεχνικών συμβουλών και συμβουλών εφαρμογής σχετικά με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και προγράμματα επεξεργασίας δεδομένων· υπηρεσίες φορέα παροχής υπηρεσιών Διαδικτύου, συγκεκριμένα δημιουργία προγραμμάτων για την επίλυση ειδικών κλαδικών προβλημάτων στο Διαδίκτυο, διαμόρφωση και σχεδιασμός ιστοθέσεων, συγκεκριμένα ρύθμιση, διατήρηση και συντήρηση προσβάσεων και κόμβων σύνδεσης στο Διαδικτύου», που εμπίπτουν στην κλάση 42.

4 Με απόφαση της 2ας Ιανουαρίου 2002, η εξετάστρια απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως βάσει του άρθρου 38 του κανονισμού 40/94, στηριζόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', και παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, με την αιτιολογία ότι το επίμαχο σημείο αποτελεί μια τρέχουσας χρήσεως έκφραση που γίνεται αντιληπτή ως περιγραφικό διαφημιστικό σύνθημα και στερείται διακριτικού χαρακτήρα, τουλάχιστον στο αγγλόφωνο τμήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στις 27 Φεβρουαρίου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Γραφείου προσφυγή, βάσει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, κατά της αποφάσεως της εξετάστριας.

5 Με απόφαση της 26ης Ιουνίου 2002 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή με την αιτιολογία ότι το σημείο του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, αφενός, στερείται παντελώς του απαιτούμενου διακριτικού χαρακτήρα και, αφετέρου, αποτελείται αποκλειστικώς από περιγραφικές ενδείξεις.

Αιτήματα των διαδίκων

6 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.

7 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

8 Η προσφεύγουσα στηρίζει την προσφυγή της, πρώτον, στην παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν εκτίμησε ορθώς τον διακριτικό χαρακτήρα του επίμαχου σήματος, και, δεύτερον, στην παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του εν λόγω κανονισμού, καθόσον το τμήμα προσφυγών προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του κριτηρίου περί της ανάγκης διαθεσιμότητας.

9 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι σε αμφότερους τους όρους «best» και «partner» είναι δυνατό να αποδοθούν διάφορες έννοιες. Κατά μείζονα λόγο, η λέξη «bestpartner» που προκύπτει από τον συνδυασμό των όρων αυτών δεν έχει μονοσήμαντη έννοια και παρέχει στο ενδιαφερόμενο κοινό, το οποίο αποτελείται από μέσους, πλην όμως ιδιαιτέρως ενημερωμένους και ευλόγως επιμελείς καταναλωτές στον ευαίσθητο τομέα των ασφαλιστικών και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, τη δυνατότητα να διακρίνει τις υπηρεσίες που προσφέρει η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η λέξη bestpartner συνιστά νεολογισμό ο οποίος δεν απαντά ως αυτοτελές λήμμα στα λεξικά και ο οποίος πρέπει να εξετασθεί χωριστά από τα συστατικά του στοιχεία.

10 Κατά την προσφεύγουσα, προκύπτει εντεύθεν ότι το σημείο του οποίου ζήτησε την καταχώριση ως σήματος για χρηματοοικονομικές και ασφαλιστικές υπηρεσίες, καθώς και για υπηρεσίες επεξεργασίας δεδομένων μέσω Διαδικτύου, δεν είναι περιγραφικό των υπηρεσιών αυτών. Επομένως, δεν υφίσταται καμία ανάγκη διαθεσιμότητας που να απαγορεύει την καταχώριση. Συναφώς, η προσφεύγουσα παραπέμπει στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001, Τ-135/99,

Taurus-Film κατά ΓΕΕΑ (Cine Action) (Συλλογή 2001, σ. II-379, σκέψη 29), και υποστηρίζει ότι ένα σημείο δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα ως προς δεδομένες υπηρεσίες όταν η μεταξύ τους σχέση είναι υπερβολικά ασαφής και ακαθόριστη. Κατά την προσφεύγουσα, μόνον οι ενδείξεις που είναι ευθέως περιγραφικές, κατά τρόπο σαφή και μονοσήμαντο, πρέπει να παραμένουν διαθέσιμες σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94. Εν προκειμένω, το σημείο bestpartner πρέπει να θεωρηθεί ως διαφημιστικό σύνθημα.

11 Ως προς το αποτέλεσμα μιας έρευνας στο Διαδίκτυο, στο οποίο γίνεται μνεία με το σημείο 4 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το γεγονός ότι η επίμαχη έκφραση χρησιμοποιείται ευρέως στο εμπόριο δεν αρκεί ως λόγος αρνήσεως της καταχωρίσεως σήματος δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94. Η προσφεύγουσα επικαλείται παραδείγματα χρήσεως του επίμαχου σημείου σε διευθύνσεις διαδικτυακών τόπων και καταλήγει ότι η χρήση του σημείου αυτού στο εμπόριο δεικνύει ότι δύναται να λειτουργεί ως δηλωτικό της προελεύσεως των υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση.

12 Επιπλέον, από τα ως άνω στοιχεία προκύπτει ότι το σημείο bestpartner δεν στερείται του, κατά τη νομολογία, ελάχιστου απαιτούμενου διακριτικού χαρακτήρα [απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2002, Τ-34/00, Eurocool Logistik κατά ΓΕΕΑ (EUROCOOL), Συλλογή 2002, σ. II-683, σκέψη 39]. Η προσφεύγουσα τονίζει, συναφώς, ότι η απουσία διακριτικού χαρακτήρα δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στη διαπίστωση ότι το επίμαχο σημείο στερείται περίσσειας φαντασίας ή ότι δεν είναι ασυνήθιστο ή ότι δεν προκαλεί έντονη εντύπωση [απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2001, Τ-87/00, Bank für Arbeit und Wirtschaft κατά ΓΕΕΑ (EASYBANK), Συλλογή 2001, σ. II-1259, σκέψη 39].

13 Εξάλλου, το γεγονός ότι παρόμοια σήματα έχουν καταχωρισθεί στο Γραφείο, μεταξύ των οποίων τα σήματα bestpartner classic και bestpartner topinvest, καθώς και σε κράτη μέλη της Κοινότητας, συνηγορεί υπέρ της δυνατότητας καταχωρίσεως και του επίμαχου σημείου ως κοινοτικού σήματος.

14 Τέλος, η προσφεύγουσα παραπέμπει στα επιχειρήματα που προέβαλε ενώπιον του Γραφείου και υποστηρίζει ότι αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της προσφυγής της.

15 Το Γραφείο αμφισβητεί το σύνολο των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Κατά το Γραφείο, το τμήμα προσφυγών ορθώς αρνήθηκε την καταχώριση του επίμαχου σήματος, ιδίως διότι το εν λόγω σήμα στερείται του ελάχιστου απαιτούμενου διακριτικού χαρακτήρα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

16 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται να τονισθεί ότι, με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί να θεωρηθεί το υπόμνημα που κατέθεσε ενώπιον του Γραφείου ως τμήμα των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή, προκειμένου να «αποφευχθούν άσκοπες επαναλήψεις». Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το οποίο εφαρμόζεται στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας δυνάμει του άρθρου 130, παράγραφος 1, και του άρθρου 132, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, το δικόγραφο της προσφυγής μπορεί μεν να διευκρινίζεται και να συμπληρώνεται ως προς συγκεκριμένα στοιχεία με παραπομπές σε συγκεκριμένα χωρία συνημμένων εγγράφων, πλην όμως η γενική παραπομπή σε άλλα κείμενα δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία, δυνάμει των ανωτέρω διατάξεων, πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψη 39). Συνεπώς, η προσφυγή, καθόσον παραπέμπει σε έγγραφα που η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου, είναι απαράδεκτη, στο μέτρο που η γενική παραπομπή που περιέχει δεν συνδέεται με κάποιον από τους προβαλλόμενους με το δικόγραφο της προσφυγής λόγους ακυρώσεως.

17 Επί της ουσίας, επιβάλλεται κατ' αρχάς να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση «τα σήματα που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα».

18 Επιπλέον, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι «η παράγραφος 1 εφαρμόζεται ακόμη και αν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνο σε τμήμα της Κοινότητας».

19 Συναφώς, ο διακριτικός χαρακτήρας μπορεί να εκτιμάται μόνον, αφενός, σε σχέση με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες ζητείται η καταχώριση και, αφετέρου, σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται το σημείο αυτό [βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, T-355/00, DaimlerChrysler κατά ΓΕΕΑ (TELE AID), Συλλογή 2002, σ. II-1939, σκέψη 51].

20 Περαιτέρω, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον η κυριολεκτική και συνήθης σημασία των όρων που χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία ενός σύνθετου σημείου, αλλά και οι πιθανοί συνειρμοί που δημιουργούν οι όροι αυτοί.

21 Εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία των διαδίκων επικεντρώθηκε στο γεγονός ότι οι δύο όροι «best» και «partner» είναι όροι της αγγλικής γλώσσας, πλην όμως πρέπει να επισημανθεί ότι οι όροι αυτοί απαντούν με μικρές παραλλαγές και σε άλλες γλώσσες της Κοινότητας, μεταξύ των οποίων η ολλανδική και η γερμανική. Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι για την άρνηση καταχωρίσεως ενός σήματος αρκεί οι λόγοι να υφίστανται μόνο σ' ένα τμήμα της Κοινότητας, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, εφόσον διαπιστωθεί ότι ένας λόγος αρνήσεως καταχωρίσεως υφίσταται στο περιλαμβάνον δύο κράτη μέλη αγγλόφωνο τμήμα της Κοινότητας, η ενδεχόμενη ύπαρξη του λόγου αυτού και σε άλλα τμήματα της Κοινότητας δεν ασκεί επιρροή για την έκβαση της υπό κρίση διαφοράς. Επομένως, για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας πρέπει να θεωρηθεί ότι το οικείο κοινό είναι αγγλόφωνο.

22 Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένου υπόψη του εξειδικευμένου χαρακτήρα των υπηρεσιών που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως, το οικείο κοινό αποτελείται από ιδιαίτερα ενημερωμένους και επιμελείς καταναλωτές.

23 Εν προκειμένω, το σημείο αποτελείται αποκλειστικώς από τους όρους «best» και «partner», οι οποίοι απαντούν, μεταξύ άλλων, στην αγγλική γλώσσα. Ο όρος «best» παραπέμπει στην έννοια της ποιότητας και υποδηλώνει, κατ' αυτόν τον τρόπο, στο οικείο κοινό την ύπαρξη προϊόντος ή υπηρεσίας υψηλής ποιότητας. Η λέξη «partner» χρησιμοποιείται σε διάφορες περιπτώσεις, όπως ο τομέας παροχής υπηρεσιών, για την περιγραφή σχέσεων συνεργασίας ή εταιρικών σχέσεων, προκαλώντας συναφώς θετικούς συνειρμούς αξιοπιστίας και διάρκειας. Πράγματι, το τμήμα προσφυγών ορθώς επισημαίνει, με το σημείο 24 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ο όρος αυτός χρησιμοποιείται στη σύγχρονη διαφημιστική γλώσσα για την περιγραφή της σχέσεως μεταξύ προμηθευτή και πελάτη, στο πλαίσιο της οποίας ο πρώτος θεωρείται ως «εμπορικός εταίρος» του δευτέρου.

24 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι όροι «best» και «partner» είναι γενικοί όροι που περιορίζονται να υποδηλώσουν την ποιότητα των υπηρεσιών που παρέχει μια επιχείρηση στους πελάτες της [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 2000, T-19/99, DKV κατά ΓΕΕΑ (COMPANY-LINE), Συλλογή 2000, σ. II-1, σκέψη 26, η οποία επικυρώθηκε, κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, από το Δικαστήριο με απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-104/00 P, DKV κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2002, σ. I-7561, σκέψεις 13 έως 25].

25 Επομένως, οι όροι αυτοί, λαμβανόμενοι υπόψη μεμονωμένα, είναι περιγραφικοί των σχετικών υπηρεσιών. Πρέπει να τονισθεί, όμως, ότι οι όροι που περιγράφουν προϊόντα ή υπηρεσίες στερούνται επίσης διακριτικού χαρακτήρα σε σχέση με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες αυτές [απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 2002, T-323/00, SAT.1 κατά ΓΕΕΑ (SAT.2), κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, Συλλογή 2002, σ. II-2839, σκέψη 40]. Τα πράγματα θα είχαν άλλως μόνον αν από τη συνένωση των δύο όρων προέκυπτε μια λέξη που θα είχε διαφορετική έννοια από αυτή που έχουν οι δύο όροι σε παράθεση.

26 Το γεγονός ότι οι λέξεις αυτές χρησιμοποιούνται ενωμένες, χωρίς καμία γραφική ή εννοιολογική μεταβολή, δεν συνεπάγεται κανένα πρόσθετο στοιχείο ικανό να καταστήσει το σημείο, στο σύνολό του, κατάλληλο προς διάκριση, έναντι του οικείου κοινού, των υπηρεσιών της προσφεύγουσας από τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 24

απόφαση COMPANYLINE, σκέψη 26). Πράγματι, το γεγονός ότι οι δύο συστατικοί όροι της λέξεως «bestpartner» έχουν την έννοια «ο καλύτερος εταίρος» προκύπτει από τη λέξη αυτή κατά τον ίδιο τρόπο που προκύπτει από την έκφραση «best partner», η οποία αποτελείται από τους δύο αυτούς όρους χωρίς τη συνένωσή τους. Το γεγονός ότι η επίμαχη λέξη δεν περιλαμβάνεται καθεαυτή στα λεξικά —είτε ως ενιαίος όρος είτε όχι— ουδόλως μεταβάλλει την εκτίμηση αυτή.

27 Κατά συνέπεια, το σημείο bestpartner στερείται, έναντι του οικείου κοινού, του ελάχιστου διακριτικού χαρακτήρα που απαιτείται από τη νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 12 απόφαση EUROCOOL, σκέψη 39) και, ως εκ τούτου, το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι η συνδρομή του προβλεπόμενου στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 λόγου απαγορεύει την υπό κρίση καταχώριση.

28 Από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι αρκεί να συντρέχει ένας από τους προβλεπόμενους απόλυτους λόγους αρνήσεως καταχωρίσεως προκειμένου να μην είναι δυνατή η καταχώριση του σημείου ως κοινοτικού σήματος (προαναφερθείσα στην ανωτέρω σκέψη 24 απόφαση COMPANYLINE, σκέψη 30). Συνεπώς, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί χωρίς να υπάρχει ανάγκη να εξετασθεί η σχετική με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94 επιχειρηματολογία.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Γραφείου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Pirrung Meij Forwood

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung